

Norská zima ho zocelila, v lese dělal bez rukavic

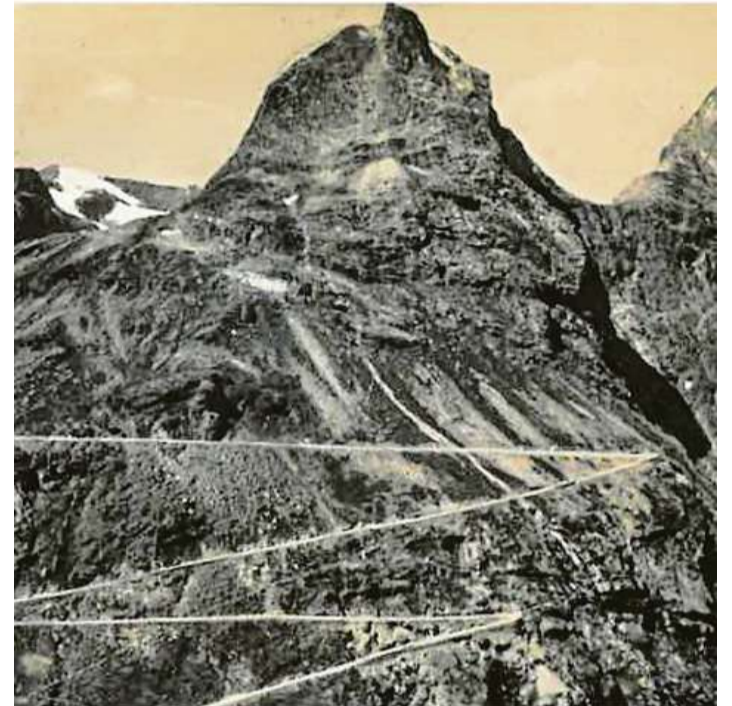
Voják Karel Zimmer

Drahoslava Bambasová líčí vzpomínky svého tatínka, který musel za války narukovat do německé armády. Pak žil s rodinou na Táborsku.

Marie Kučerová
redaktorka
MF DNES

Koně Karel Zimmer pracoval s koňmi za války i po ní, těžil s nimi dřevo v lese. Kvůli větším výdělkům jezdil na Šumavu. Tam pobýval půl roku a domů se vracel jednou za 14 dní na víkend. 3x foto: archiv Drahoslavy Bambasové

Těžká práce Pohlednice, na níž je vidět silnice v horách v Norsku, kterou za války pomáhal vyměřovat Karel Zimmer.

SUDOMĚŘICE U BECHYNĚ Trpěli takovým hladem, že si vyvářeli vlastní kožené boty, jen náhodou vystoupil z lodí, která se záhy potopila, a nakonec zvládl dramatický útek ze zajetí. I takové zážitky vyprávěl Drahoslav Bambasové její tatínek, který za druhé světové války nuceně narukoval do německé armády a prošel s ní část Evropy.

Karel Zimmer, který se narodil v lednu 1924, pocházel z pohraničního Rapšachu na Jindřichohradsku. Ten byl 24. listopadu 1938 připojen k Německu. Před rokem 1938 žilo v obci 2 200 obyvatel, převážně českých, kteří po mnichovské dohodě hromadně odcházeli do vnitrozemí, i když Rapšach zůstal na území Čech.

Zimmlovi ale zůstali. A protože Karlův otec byl německé národnosti, musel ani ne dvacetiletý mladík nastoupit do německé armády. Do války šel jako zásobovač a staral se o koně.

„Byl dobrý střelec. Původně měl dělat odstřelovače. On ale nechtěl. Tak se dostal ke koním a k zásobovačům. Z tohoto hlediska byl spokojený,“ vypráví jeho dcera Drahoslava Bambasová. Její otec prošel část

Evropy z Německa až ke Stalingradu. A i přes těžké podmínky válku přežil.

„V Rusku byl s ostatními vojáky několik dní v zákopech plných vody. Přešedil zápal plic,“ líčí Bambasová. Do konce života pak podstupoval vyšetření, kde mu lékaři stav plic kontrolovali. „Kouření, což byla jeho vášeň, se ale nikdy nevzdal,“ dodává.

Když už její tatínek o válce vyprávěl, převažovaly kladné zážitky. „S kamarádem se v Rusku dostal k rodině sedláků, která je pohostila. Prý se u nich měli dobře. Zůstali tam asi dva dny,“ objasňuje Bambasová. I když byl Němec, tak se k němu chovali slušně.

„Odsud pak museli zase s koňmi odcestovat. Byly to takové konvoje. Jednou se mu prý také stalo, že ho vedl a usnul. A místo toho, aby jeli k Němcům, tak se stočili k Rusům,“ popisuje. Naštěstí se včas probudil a obrátil kolonu zpátky.

Poté se dostal do Norska, kde ve skalách vyměřoval cesty. Tam se odehrál také dost příběhů, na který po válce vzpomínal.

„Přípluli lodí, která poté pokračovala dál. Na ní byli vojáci, střelivo

Seriál Zapomenuté osudy

Jihočeská redakce MF DNES připravuje pravidelně seriál věnovaný historii. Popisujeme v něm příběhy osobností z kultury, sportu i společenského života, míst nebo událostí, které bychom neměli vytrátit z paměti. Připomínáme také krimipřípady a události, jež ve své době zajímaly nejen Jihočechy.

i tanky. A ti, kteří zůstali v Norsku, aby zaměřovali cesty, pak sledovali, jak se loď zřejmě po zásahu torpéda potopila,“ vypráví Bambasová.

V Norsku se mu líbilo. Až tedy na stravu. Říkal, že tam jedli jen ryby, které dostávali do esusu i s kostmi. „Obdivoval tamní krajinu. Byla tam prý zima, ale chtěl se tam ještě někdy vrátit. Dodnes mám i pohled, na kterém je vyznačená trasa, kterou tam zaměřoval,“ vypráví s pohlednicí v ruce jeho dcera.

Za války ho dokonce zajali Angličané. Pro ně pak v Rakousku stavěl pivovar. „Tam prý obsluhoval míchačku. Ze zajetí se dostal tak, že ho místní lidé ukryli do bedny. A ve

vlaku se dostal zpátky domů,“ svěří se. „Zároveň povídal, že tam zažil skutečně horké chvíle, protože slyšel, jak si Rusové hráli se zámekem na bedně, ve které byl schovaný. Oni tam vše kontrolovali. Báli se, aby bednu neotevřeli. To by s ním byl konec,“ doplňuje.

Drahoslava Bambasová dodává, že podobných příběhů bylo víc, ale tatínek prý o válce nechtěl moc mluvit. „Když už něco řekl, tak jsme pozorně poslouchali. Hlavně vyprávěl o práci s koňmi,“ usmála se. Lásky ke koním mu zůstala i po válce.

Při vyprávění zmínil, že vojáci za války často trpěli hladem. „Vyvářeli si například kožené boty nebo loupali kůru ze stromů, aby se nasýtli. To si dneska člověk ani nedokáže představit,“ naznačuje.

Kromě psychické stránky se na něm válka podepsala i fyzicky. V ruce mu vybuchl granát a utřhl mu celý palec. Ten mu pak v lazaretu bez umrtvení přišli. „To prý byla neuvěřitelná bolest. Srostlo mu to, ale palec už zůstal chromý,“ popisuje jeho dcera.

Nikdy nemarodil. V zimě nenosil ani rukavice. Rozdělal si v lese oheň, a když měl ztuhlé ruce, tak si

je nahřál a zase šel pracovat. „Už jen ty zmrzlé řetězy ve sněhu, na které musel sahat. Nikdy jsem však neslyšela, že by třeba zakašlal. Byl na sebe i velice tvrdý. Nechodil s ničím k doktorovi,“ přiznává. Měl klidnou povahu a s nikým se nehádal.

V mládí se chtěl vyučit kovářem. To se mu však nepodařilo. „Přesně nevim, jestli to bylo z finančních důvodů. Pak přišla válka a měl najednou úplně jiné starosti,“ pozastavuje se Bambasová.

Jezdil pracovat až na Šumavu

Po válce se s manželkou přestěhovali na hájovnu Petrovína v Dobřejicích na Táborsku. Stála na samotě uprostřed lesa několik kilometrů od Malšic. Dnes už tam ale není.

„Byly tam otřesné podmínky. Všude daleko a nebyla tam ani voda, natož elektřina,“ popisuje. Shodou okolností v tu dobu v Černické oboře na Táborsku hledali kočho. „Někdo to tátovi dohodil, a tak se tam šel zeptat. Vyšlo mu to, a my se stěhovali na zámeček, kde v tu dobu byly byty pro lesáky. Asi tak po roce se uvolnilo místo na hájovně u Sudoměřic, kde otec zůstal až do své smrti,“ vzpomíná.

Po zbytek života pracoval v lese s koňmi. „Moc nevydělával, tak začal jezdit na Šumavu, kde měl peněz víc. Koně mu tam dovezli na nákladáku a byl tam třeba i půl roku. Vracel se jednou za 14 dní na víkend,“ svěří se.

Když byl doma, každé ráno vstával ve čtyři hodiny, aby se před výjezdem do lesa postaral o koně. Ty měl ve stájích, které stále stojí. Nyní je vedle nich penzion na golfovém hřišti, jenž patří Panství Bechyně. Tam, kde jsou jamky a greeny, měl Zimmer pole. „Vedle nás ho měl i hajný Husák. Otec mu tam často pomáhal orat s koňmi. Vozil lidem i deputáty. Když sousedi přišli, že potřebují udelat žebřík, tak jim ho vyrobil. Uměl se železem i se dřevem,“ pochlubila se. Sousedé ho měli rádi a on vždy rád všem pomohl. Karel Zimmer zemřel v roce 2000 ve věku 76 let.

Hájenu si rodina postupně opravila a podařilo se jim ji odkoupit. Stála u brány do obory. Tu museli otevřít pokaždé, když tam chtěli projet auto. Jinak byla zavřená. Ani ta už tam ale dnes nestojí. „Hájovna se u nás dědí, teď tam bydlí moje dcera,“ upřesňuje. Nikdo hájovně neřekne jinak než u Zimmela.

Aplikací s dobrodružnými trasami chce dobýt Evropu

ČESKÉ BUDĚJOVICE Začalo to před dvěma roky obyčejnou pěší túrou, z níž si chtěl uchovat co nejvíce vzpomínek. Plánoval vytvoření virtuálního zápisníku ze svých výletů, kde by si veškeré zážitky zaznamenával. Od té doby se ale nápad Karla Šimka, tehdy ještě studenta Jihočeské univerzity, výrazně rozrostl. Co nevidět tak 26letý marketingový specialista spustí společně se svým týmem komplexní mapovou aplikaci Adventurer pro podobné dobrodruhy.

Najdou v ní rozsáhlou databázi tras včetně mnoha jejich různých parametrů, ale také předpověď počasí, možnosti přesání v okolí nebo zdroje vody, které mohou lidé na treku využít. „Zároveň se dozvědí, jaké potřebují na trasu vybavení, k tomu jim pomohou fotografie nebo recenze ostatních výletníků. Ti se navíc mohou v aplikaci domluvat na společných výpravách, takže zároveň funguje i jako sociální síť pro cestovatele a dobrodruhy,“ popisuje detaily aplikace Šimek.

Základy pro svůj projekt položil na studijním pobytu ve Finsku.

Celý pokoj si tehdy polepil papírovými štítky s nápady, a když se vrátil do Česka, začal pro svůj záměr od základů budovat tým, jenž dnes čítá 16 členů. Společně zaměřili na Jihočeském vědeckotechnickém parku v Českých Budějovicích.

„Můžeme zde růst díky jednomu z předchozích projektů Guide Group, v němž jsme s kolegy propojovali průvodce s cestovními kancelářemi. Tehdy jsme zaujali na soutěži Jihoczech pro zajímavé startupy a mohli jsme se zde pracovně usadit,“ vysvětluje Šimek, který před Adventurerem založil také online magazín o motivaci a obchodu s názvem Člověk bez hranic.

Než se ale mladý podnikatel pustil společně se svými kolegy do vývoje aplikace, bylo třeba zjistit, zda o ni bude vůbec zájem. „Půl roku nám trvalo, než jsme si ověřili, jestli to bude mít smysl. Nakonec nám z mnoha set respondentů 94 procent řeklo, že jinou podobnou aplikaci nezná, a dokonce o dvě procenta víc lidí si myslelo, že by měla pro ně užitek,“ říká s tím, že se mu

Adventurer Karel Šimek stojí v čele týmu, jenž vyvíjí aplikaci pro turisty, kteří v ní najdou zajímavé trasy pro své výlety. Foto: Petr Lundák, MAFRA

tím ukázala velká díra na tuzemském trhu.

A právě v Česku by si rád Šimek vyzkoušel, zda nemá aplikace ještě drobné nedodělky, které bude třeba před vypuštěním do světa odlatit. První uživatelé si ji budou moci vyzkoušet už v první polovině pro-

since. „Doufáme, že v půlce příštího roku se rozrosteme dále do Evropy. Začít chceme na Slovensku a pak bychom rádi pronikli i na trh ve Velké Británii, Francii, Německu či Rakousku,“ naznačuje plány.

V té době už by Adventurer mohl mít podle Šimka okolo 50 tisíc uživa-

Seriál Startupy na jihu Čech

Jihočeská MF DNES připravila nový seriál o zajímavých lidech z regionu a jejich projektech, které jsou inovativní, mají zajímavou technologii nebo jinak řeší nejrůznější problémy. Představíme startující projekty z oblasti technologií, potravin, zdraví či obnovy energií. Velká část těchto lidí spolupracuje s Jihočeským vědeckotechnickým parkem a účastní se soutěže Jihoczech.

3. díl: Aplikace Adventurer

telů, do zahraničí by tak vstupoval jako silný a zavedený hráč. Už nyní hlásí dva tisíce předobjednávek, což je úctyhodné číslo. Solidní zájem naznačuje také úspěch v crowdfundingové kampani, kdy na platformě HitHit získal tým za 45 dní od dárců téměř 600 tisíc korun.

„Hodně nás to namotivovalo a ukázalo nám to, že takový projekt má smysl dělat. Kampaní jsme se utvrdili v tom, že aplikaci můžeme dotáhnout až do konce. Díkybohu

si to myslel i náš investor, který nás od té doby podporuje,“ vypráví s úlevou Šimek.

Zároveň také připouští, že taková částka na vývoj celého projektu ani zdaleka nestačí. Podle jeho propočtů vychází veškerá příprava od nápadu po dokončení posledních úprav na čtyři a půl milionu korun. „Jen základní osekání verze aplikace vychází na dva miliony. Není to žádná levná záležitost, i když se může zdát, že by takový program mohl připravit jeden člověk. Od ledna by se nám ale část investic mohla začít pomalu vracet,“ dodává Šimek.

Zcela hotovo by podle něho mělo být právě těsně před vstupem na zahraniční trhy. Zároveň ale Šimek připouští, že některé funkce v příštích měsících ještě přibudou. „Určitě bude prostor pružně reagovat na potřeby uživatelů. Přece jen máme široký záběr od dovolenkářů s láskou k přírodě a aktivnímu životnímu stylu až po extrémní dobrodruhy, kteří hledají na cestách adrenalin,“ vysvětluje autor projektu.

– Michal Bělský